

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 108.957 van 8 juli 2002
in de zaak A.97.201/XIV-256.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat D. CHABOT,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Rotterdamstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 25 september 1974, van Hongaarse nationaliteit, op 6 november 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 5 oktober 2000 tot weigering van regularisatie van haar verblijfstoestand, aan de verzoekende partij op dezelfde datum ter kennis gebracht;

Gelet op de beschikking van 13 december 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 15 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 29 mei 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Y. VENNEKENS die, loco Advocaat D. CHABOT, verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluitend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. Verzoekster dient op 27 januari 2000 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 2, 4/, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, (de Regularisatiewet) meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 4/, (adm. doss., stuk 33).

1.2. Bij haar aanvraag waren de volgende documenten gevoegd: een attest van dr. Cesteley van 17 januari 2000 betreffende het volgen van een opleiding als hulpassistente gedurende de periode van oktober 1993 tot en met januari 1994 en van mei tot augustus 1999; verklaring van een particulier betreffende inwoning gedurende de periode van maart 1995 tot september 1996; een attest betreffende het volgen van Nederlandse lessen in het schooljaar 1997-1998 en twee betalingsbewijzen hiervan; een plaatsbeschrijving voor een studio opgemaakt op 13 juni 1998; een huurcontract opgemaakt op 8 mei 1998; een abonnementswijziging voor elektriciteit; een studentenkaart stedelijke leergangen voor sociale promotie geldig tot 30 juni 1998; attest betreffende de vestiging van een huurwaarborg opgemaakt op 17 november 1997; attest van KBC bank betreffende het voeren van een rekening sinds 17 november 1997 (adm. doss., stukken 12 tot 25).

1.3. De nota van het onderzoekssecretariaat dateert van 14 juli 2000 (adm. doss., stuk 66).

1.4. De Commissie heeft op 5 september 2000 vier bijkomende stukken ontvangen : het ontvangstbewijs van het indienen van een regularisatieaanvraag; een bewijs van inschrijving als werkzoekende op 1 september 2000; een verklaring van dr. De Vree van 30 augustus 2000 betreffende de zwangerschap van verzoekster en een verklaring van dr. De Maeyer van 4 september 2000 betreffende raadplegingen, waarvan de eerste plaatsvond op 9 december 1998 (adm. doss., stukken 67 tot 72).

1.5. Verzoekster is door de Commissie op 6 september 2000 in het bijzijn van haar raadsman, gehoord (adm. doss., stuk 80).

Ter zitting heeft verzoekster nogmaals twee stukken neergelegd : een verklaring van dr. De Vree van 30 augustus 2000 betreffende haar zwangerschap en een verklaring van dr. De Maeyer van 4 september 2000 betreffende raadplegingen, waarvan de eerste plaatsvond op 9 december 1998 (adm. doss., stukken 73 en 74).

1.6. De derde Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft op 12 september 2000 een negatief advies verleend betreffende de aanvraag van de verzoekende partij (adm. doss., stuk 84). Dit advies bevat de volgende overwegingen :

“(…)

Overwegende dat de mevrouw XXX, betrokkene, regularisatie van verblijf aanvraag wegens duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen, overeenkomstig art. 2, 4/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, B.S. 10 januari 2000, p. 578-581, in werking getreden op 10 januari 2000 (art. 17), err. B.S. 2 februari 2000, p. 3291;

Overwegende dat door het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor regularisatie de zaak aanhangig werd gemaakt bij een kamer bij toepassing van art. 12, § 3 van de wet van 22 december 1999, omdat werd vastgesteld dat de aanvraag tot regularisatie van betrokkene en het bij de aanvraag gevoegde dossier prima facie toch niet kan leiden tot een gunstig advies.

Dat, om in aanmerking te komen voor regularisatie van verblijf overeenkomstig art. 2, 4/, betrokkene gehouden is:

- te bewijzen dat de aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen verblijvend in België op 1 oktober 1999 en die de leeftijd hebben om school te lopen en/of
- te bewijzen dat zij wettig in België verbleven heeft, en/of
- een schriftelijke verklaring af te leggen waaruit blijkt dat er in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel was om het grondgebied te verlaten,
- te bewijzen dat er duurzame sociale bindingen werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn voor regularisatie;

Overwegende dat betrokkene op de vermelde zitting grondig werd ondervraagd door ieder lid van de kamer, samengesteld overeenkomstig art. 3 van de wet van 22 december 1999, art. 3 van het K.B. van 5 januari 2000 en het K.B. van 28 april 2000, in werking getreden op 20 maart 2000, B.S. 29 april 2000, tweede uitgave, p. 13.785-13.787;

dat uit de informatie verstrekt door betrokkene, uit de stukken van het regularisatiedossier, uit het dossier toegezonden aan de commissie voor regularisatie, toegekomen op 5 september 2000, bestaande uit 4 stukken, en uit het dossier neergelegd op de vermelde zitting, bestaande uit twee stukken, de kamer heeft vastgesteld:

- dat zij ongehuwd is, geen partner heeft en evenmin kinderen ten laste; dat zij evenwel in verwachting is, wat bevestigd wordt door stuk 2 van het dossier neergelegd op de vermelde zitting en door stuk 4/3 van het dossier toegezonden aan de Commissie, toegekomen op 5 september 2000;
 - dat zij voorhoudt in België te verblijven sinds 1993; dat hiervan geen afdoend bewijs is geleverd; dat slechts zou kunnen aanvaard worden dat zij sinds 1997 in België verblijft; dat deze periode van aanwezigheid in België te kort is om te voldoen aan art. 9, 9/ van de wet;
 - dat (zij) geen wettig voortdurend verblijf in België is bewezen; dat integendeel door betrokkene ter zitting werd verklaard dat ze de voorbije jaren regelmatig is teruggekeerd naar Hongarije;
 - dat geen schriftelijke verklaring is afgelegd waaruit blijkt dat zij in de loop van vijf jaar, voorafgaand aan de aanvraag, geen bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten,
 - dat het bewijs van duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen niet afdoende is geleverd, alhoewel werd vastgesteld dat ze zich goed in het Nederlands kan uitdrukken;
- dat het enkel feit van zwangerschap, zonder verdere toelichting omtrent het milieu en de omgeving van betrokkene, geen voldoende humanitaire reden is om regularisatie van verblijf te bekomen, en evenmin van aard is om duurzame sociale bindingen aan te tonen;
- dat, na onderzoek op tegenspraak, deze vaststellingen hebben geleid tot het hiernavolgend advies dat, na beraadslaging, uitgebracht wordt overeenkomstig art. 17 van het Koninklijk Besluit van 5 januari 2000 betreffende de samenstelling en de werking van de Commissie voor

regularisatie en houdende de uitvoering van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, B.S. 10 januari 2000, p. 585-592, in werking getreden op 10 januari 2000 (art. 19);
(...).”.

1.7. Op 5 oktober 2000 verwerpt de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie van verzoekster door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie (adm. doss., stuk 105).

2. Over de grond van de zaak.

2.1. Overwegende dat verzoekster een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

“Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen;

2.1.1. Algemeen.

Dat de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken een bestuurshandeling uitmaakt overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen;

Dat bijgevolg de Minister van Binnenlandse Zaken zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet geschied is;

Dat dit niet geschied is, minstens op een zeer gebrekkige wijze, moge(n) ondermeer blijken uit de hierna (2.1.2.) opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van schending van het grondwettelijk principe inzake de motivering van rechte(r)lijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen zorgvuldig onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd;
(Cass. 12 mei 1932, “Pas”, 1932, I, 166);

Dat naar analogie kan besloten worden dat indien een bestuurshandeling niet degelijk gemotiveerd werd, zulks leidt tot het gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs dat de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig heeft onderzocht en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu enerzijds sprake is van een onjuiste en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in deze beslissing, wat ertoe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden;

2.1.2. Betreffende de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de beslissing overeenkomstig de Wet van 29 juli 1991.

2.1.2.1. Betreffende de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken : algemeen.

Dat de bestreden beslissing van de Minister qua motivering zich beperkt tot het verwijzen naar het aan verzoekster meegedeelde negatieve advies van de Commissie voor de Regularisatie;

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken de motieven en overwegingen overneemt en (tot) de zijne maakt om de aanvraag tot regularisatie over te (n) nemen;

Dat om de bestreden beslissing te toetsen aan de vereisten van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen, het door de Minister van Binnenlandse Zaken overgenomen advies van de Commissie voor regularisatie dient nagekeken te worden;

Dat dit advies volgende schendingen bevat nopens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen :

2.1.2.2. Betreffende het niet rekening houden met de door verzoekster voorgebrachte stukken van het dossier :

Dat uit (de) lezing van de bestreden beslissing/advies moet blijken dat de Kamer van de Commissie voor Regularisatie zich gebaseerd hebben (heeft) op een onvolledig dossier;

Dat immers de volgende zinsnede in de beslissing/advies voorkomt :

“Dat uit de informatie verstrekt door betrokkene, uit de stukken van het regularisatiedossier, uit het dossier toegezonden aan de Commissie voor regularisatie, toegekomen op 5 september 2000, bestaande uit 4 stukken, en uit het dossier neergelegd op de vermelde zitting, bestaande uit 2 stukken, de kamer heeft vastgesteld:”

Dat hieruit blijkt dat de bestreden beslissing genomen werd met kennis van slechts een fractie van het dossier, respectievelijk een deel van de argumenten en bewijzen van verzoekster waaruit haar regularisatie moest blijken;

1. Dat immers uit de kopij van het aanvraagformulier ingediend(e) bij de burgemeester van de Stad Antwerpen (20182000012705079) blijkt dat de gemachtigde van de burgemeester voor ontvangst van niet meer of minder dan twaalf stukken heeft afgetekend;

Dat de bestreden beslissing vermeldt dat er slechts 4 stukken werden overgemaakt;

Dat met andere woorden slechts met een derde van de oorspronkelijk neergelegde stukken rekening werd gehouden;

Dat dit een manifeste schending inhoudt van de wet (op) van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen;

2. Dat door verzoekster ter zitting van de Commissie voor Regularisatie drie stukken en geen twee stukken werd(en) neergelegd;

Dat ook hieruit een manifeste schending van de wet (op) van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen blijkt;

Dat (het) immers (het) stukken betrof aangaande de verwoede pogingen tot het vinden van werk, betreffende de geïntegreerdheid van verzoekster, verblijf in België, e.d.m.;

Dat dit punten betref(fen)(t) waarvan thans aan verzoekster verweten wordt dat deze niet voldoende bewezen werden;

Dat men dan ook maar rekening gehouden heeft met een klein deel van de (beslissing,) argumenten van verzoekster;

2.1.2.3. Betreffende de duur van het verblijf van verzoekster in België.

Dat de bestreden beslissing vermeldt :

“Dat zij voorhoudt in België te verblijven sinds 1993; dat hiervan geen afdoende bewijs is geleverd; dat slechts zou kunnen aanvaard worden dat zij sinds 1997 in België verblijft; dat deze periode van aanwezigheid in België te kort is om te voldoen aan art. 9, 9/ van de wet”

Dat deze passage niet te rijmen valt met de door het onderzoekssecretariaat opgestelde nota; die stelt dat :

“Dat een eerste aanwijzing of melding van aanwezigheid slaat op het volgende jaar : 1993;

Dat ook voor de volgende jaren aanwijzingen of meldingen inzake aanwezigheid bestaan: 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999,”

Dat de bestreden beslissing dan ook de nota tegensprekt en geen motivering noch enige verwijzing weergeeft betreffende de jaren 1994, 1995, 1996;

Dat dit waarschijnlijk te maken heeft met het hoger geciteerde feit dat men slechts rekening gehouden heeft met een deel van de stukken;

Dat de bestreden beslissing dan ook een gebrek vertoont inzake de motivering en de nota van nota bene het onderzoekssecretariaat;

Dat er bijgevolg wel een bewijs bestaat van aanwezigheid van meer dan 6 jaren (art. 2.4/ en 9,9/ van de wet betreffende de regularisatie) en (de) bestreden beslissing fout is op dit punt en dient vernietigd te worden;

2.1.2.4. Betreffende het voortdurend karakter.

Dat de bestreden beslissing eveneens vermeldt dat er geen sprake kan zijn van een voortdurend verblijf;

Dat dit indruist tegen de verklaringen door verzoekster ter zitting afgelegd, dat immers verzoekster heeft verklaard slechts in twee gevallen terug gegaan te zijn naar haar land van oorsprong, met name een eerste maal een korte tijd vanwege het overlijden van haar vader en een tweede maal vanwege een zware ziekte van haar moeder;

Dat er dan ook wel degelijk sprake is van een voortdurend verblijf met slechts twee zeer korte onderbrekingen tengevolge van zeer humane, familiale omstandigheden;

Dat de wet op de regularisatie van 22 december 1999 nergens spreekt van een ononderbroken verblijf;

Dat de bestreden beslissing ook van deze omstandigheden geen melding maakt;

Dat dit ook een manifeste schending is op (van) de wet (op) van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen;

Dat de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dan ook dient vernietigd te worden;

2.1.2.5. Betreffende de schriftelijke verklaring aangaande het niet ontvangen hebben van een bevel om het grondgebied te verlaten, vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag;

Dat de bestreden beslissing vermeldt :

“Dat geen schriftelijke verklaring is afgelegd waaruit blijkt dat zij in de loop van vijf jaar, voorafgaand aan de aanvraag, geen bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten,”

Dat de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie nergens de vormvereisten weergeeft van een dergelijke verklaring in eer en geweten;

Dat met andere woorden deze verklaring eveneens kon geschieden ter zitting;

Dat in vele gevallen de Commissie reeds dergelijke verklaringen liet akteren ter zitting, waarna positieve beslissingen volgden van de Minister van Binnenlandse Zaken;

Dat immers de griffier dergelijk(e) verklaring ter zitting, dient te akteren en op te schrijven op het zittingsblad zodat de mondelinge verklaring ook schriftelijk is;

Dat verzoekster deze verklaring in eer en geweten, dat zij inderdaad in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag nooit een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten, ter zitting mondeling heeft afgelegd;

Dat verzoekster dan ook voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 2.4/ van de Wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie;

2.1.2.6. Betreffende de duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen;

Dat betreffende dit toch wel belangrijke punt de bestreden beslissing zich beperkt tot te stellen dat alhoewel verzoekster zich goed in het Nederlands uitdrukt, zij niet voldoende bewijzen levert;

Dat dit niet verwonderlijk is nu verzoekster heeft aangetoond dat de Commissie voor de Regularisatie slechts rekening heeft gehouden met een deel van de stukken (6 van de 16);

Dat ondermeer er verklaringen bijzitten van potentiële werkgevers die onmiddellijk bereid zijn verzoekster te engageren als werknemer;

Dat er bovendien bewijzen bij zijn waaruit de wil en de pogingen van verzoekster blijken om nog ander(e) werk te vinden in afwachting van haar regularisatie;

Dat er verschillende getuigenverklaringen en bewijzen van het volgen van Nederlandse les bestaan;

Dat verzoekster inderdaad op het punt staat te bevallen zodat ook het kindje van verzoekster in België zal geboren worden;

Dat er van al deze laatste punten, met name het zoeken van werk, van de werkaanbieding aan verzoekster geen melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing, zodat men er moet vanuit gaan dat er met deze stukken/feiten geen rekening werd gehouden zodat er ook op dit punt een manifeste schending is van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen;

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”;

2.1.1. Overwegende dat de beschouwingen opgenomen onder punt 2.1.1. (Algemeen) van het eerste middel niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden, vermits zij geen concrete inhoudelijke kritiek inhouden op de bestreden beslissing;

Overwegende dat, wat het eerste onderdeel van het eerste middel betreft (punt 2.1.2.2. van het verzoekschrift), verzoekster vooreerst beweert dat er bij het nemen van de bestreden beslissing slechts rekening werd gehouden met een fractie van de neergelegde stukken en dat, meer in het bijzonder, geen rekening werd gehouden met de stukken die bij haar aanvraag waren gevoegd; dat zij bovendien ter zitting niet twee maar drie stukken heeft neergelegd; dat uit het advies blijkt dat de Kamer op grond van “de informatie verstrekt door de betrokkene, (...) de stukken van het regularisatiedossier, (...) het dossier toegezonden aan de Commissie voor regularisatie, toegekomen op 5 september 2000, bestaande uit 4 stukken, en (...) het dossier neergelegd op de zitting, bestaande uit twee stukken,” haar vaststellingen heeft gedaan; dat de verwijzing naar het regularisatiedossier zonder twijfel slaat op de twaalf stukken die verzoekster bij haar regularisatieaanvraag heeft gevoegd en de verwijzing naar de vier stukken toegezonden aan de Commissie voor regularisatie op 5 september 2000 betrekking heeft op de stukken die na de indiening van de regularisatieaanvraag aan de Commissie zijn toegezonden; dat uit het administratief dossier bovendien blijkt dat verzoekster ten tijde van de zitting van de Commissie slechts twee stukken heeft neergelegd; dat het proces-verbaal van de zitting van 6 september 2000, dat een authentieke akte uitmaakt, die geldt als bewijs tot inschrijving wegens valsheid, melding maakt van het neerleggen van twee stukken; dat de Commissie voor regularisatie bijgevolg haar vaststellingen heeft gedaan op basis van het volledig dossier; dat het eerste onderdeel bijgevolg feitelijke grondslag mist;

2.1.2. Overwegende dat, wat het tweede onderdeel van het eerste middel betreft (punt 2.1.2.3. van het verzoekschrift), ook het motief in verband met de duur van haar verblijf in België volgens verzoekster gebrekkig gemotiveerd is, aangezien slechts rekening werd gehouden met een deel van de stukken; dat zij bovendien meent dat dit motief niet te rijmen valt met de nota van het onderzoekssecretariaat; dat, in zoverre verzoekster aanvoert dat het motief gebrekkig is doordat geen rekening werd gehouden met alle stukken, kan verwezen worden naar wat voorafgaat; dat verder niet valt in te zien hoe de passage uit de nota van het onderzoekssecretariaat niet te rijmen valt met het advies van de Commissie; dat de vermelding in de nota dat “er een eerste aanwijzing of melding van aanwezigheid slaat op het volgend jaar: 1993; dat dit berust op een loutere getuigenverklaring, die gelet op de verlopen tijdsduur, niet nauwkeurig kan worden nagezien”, niet in strijd is met de vaststelling dat er “geen afdoend bewijs” is geleverd voor het verblijf van verzoekster sinds 1993; dat ten overvloede kan opgemerkt worden dat de Commissie niet gebonden is door de vaststellingen van het onderzoekssecretariaat, dat slechts een onderzoek “prima facie” uitvoert, naar luid van artikel 12, § 3, van voornoemde wet van 22 december 1999; dat bovendien uit het administratief verslag voor de controle van vreemdelingen opgesteld op 8 april 1995 door de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt dat de Antwerpse politie op voornoemde datum een controle heeft uitgevoerd waaruit blijkt dat verzoekster aan raamprostitutie deed en dat zij naar aanleiding van die controle heeft verklaard dat zij België binnenkwam met de wagen, “ongeveer een week geleden” (te rekenen vóór 8 april 1995) en dat het motief van verblijf in België prostitutie was (cf. stukken nrs. 2-6 van het adm. doss.); dat bijgevolg de aanwijzingen of meldingen inzake de aanwezigheid van verzoekster, voor de jaren 1993 en 1994, niet in aanmerking kunnen worden genomen; dat het tweede onderdeel ongegrond is;

2.1.3. Overwegende dat, wat het derde onderdeel van het eerste middel betreft (punt 2.1.2.4. van het verzoekschrift), met betrekking tot het voortdurend karakter van het verblijf van verzoekster op het grondgebied van het Rijk, de Raad van State de verklaringen van verzoekster, afgelegd ter zitting van de Commissie voor Regularisatie, niet vermag te toetsen, vermits hun bestaan niet blijkt uit het proces-verbaal van de zitting van de Commissie en niet is bewezen dat verzoekster slechts in twee gevallen is teruggegaan naar haar land van herkomst; dat bovendien het voortdurend karakter van het verblijf van verzoekster op Belgisch grondgebied niet blijkt uit andere bewijskrachtige stukken; dat dit onderdeel van het eerste middel niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden;

2.1.4. Overwegende dat, wat het vierde onderdeel van het eerste middel betreft (punt 2.1.2.5. van het verzoekschrift), uit het proces-verbaal van de zitting van de Commissie voor Regularisatie niet blijkt dat verzoekster heeft verzocht een verklaring af te leggen waaruit blijkt dat zij in de loop van de vijf jaar voorafgaand aan de

regularisatieaanvraag geen bevel heeft gekregen om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat blijkt uit het administratief dossier, met name uit de stukken 1 tot 6, dat verzoekster op 8 april 1995 een bevel heeft gekregen om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat bijgevolg dit onderdeel van het eerste middel regelrecht indruist tegen de stukken van het administratief dossier en dienvolgens feitelijke grondslag mist;

2.1.5. Overwegende dat, wat het vijfde onderdeel van het eerste middel betreft (punt 2.1.2.6. van het verzoekschrift), het zoeken naar werk door verzoekster een zeer hypothetisch karakter vertoont, gelet op haar aanvankelijke “beroepsactiviteit”, die behoudens niet geleverd bewijs van het tegendeel, niet schijnt gewijzigd te zijn; dat van ernstige werkaanbiedingen geen sprake is, vermits zich in het administratief dossier enkel een bewijs van inschrijving bij de VDAB van 1 september 2000 bevindt en er geen stuk terug te vinden is in verband met een werkaanbieding; dat tenslotte het beheersen van de Nederlandse taal op zichzelf niet volstaat om de duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen aan te tonen;

Overwegende dat verzoekster geen arbeidsovereenkomst voorlegt en bijzonder discreet is over haar gezinssituatie; dat dit onderdeel van het eerste middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoekster een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

“Schending van de Wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van Vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

2.2.1. Betreffende het voldaan hebben aan de vereisten van de Wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie.

Dat artikel 2, 4/ van de Wet op de regularisatie van 22/12/99 in vier subcategorieën kan onderverdeeld worden zijnde :

A) Langer dan zes jaar in België verbleven hebben;

C) Het bewijs geleverd hebben dat zij wettig in België verbleven hebben.

D) Een verklaring voorleggen waarin bevestigd wordt dat zij in de loop van de vijf voorafgaande jaren geen bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten;

2.2.1.1. Van toepassing zijnde voorwaarden op verzoekster :

Dat verzoekster zich meer (in het) bijzonder beroept op twee van deze subcategorieën van artikel 2, 4/ van de Wet betreffende de regularisatie.

Dat met name de subcategorieën A en D van toepassing zijn op hem (haar);

Betreffende de subcategorie A :

Dat verzoekster het bewijs heeft geleverd reeds van in 1993 voldoende voortdurend aanwezig te zijn geweest in België.

Dat verzoekster ter staving huurovereenkomsten heeft voorgelegd die dit voldoende aantonen en die telkens door haarzelf persoonlijk werden afgesloten, bankafschriften, getuigenissen e.d.m.;

Dat eveneens de verklaringen van diverse getuigen zulks ondersteunen;

Dat deze personen hiervan kunnen getuigen en verzoekster vraagt indien aan de waarachtigheid of oprechtheid van deze verklaringen zou getwijfeld worden deze mensen gehoord worden;

Dat uit deze verklaringen eveneens mag blijken dat verzoekster geïntegreerd is in de Belgische samenleving;

Dat verzoekster zich dan ook terecht beroept op artikel 2, 4/ van de Wet op de regularisatie van 22/12/99;

Betreffende subcategorie D

Dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoekster geen schriftelijke verklaring heeft gevoegd waarin zij verklaart geen bevel om het grondgebied te verlaten te hebben ontvangen in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag;

Dat dit volstrekt onjuist is;

Dat verzoekster met name ter zitting dergelijke verklaring naar eer en geweten heeft afgelegd;

Dat dergelijke verklaring vervolgens moet (zijn) geakteerd zijn door de griffier ter zitting zodat de verklaring eveneens schriftelijk is geschied;

Dat verzoekster dan ook tevens voldoet aan art. 2, 4/ van de Wet op de regularisatie van 22/12/99, subcategorie D;

2.2.2.2. Betreffende de humanitaire omstandigheden en de duurzame sociale banden;

Dat verzoekster met verschillende documenten en stukken heeft aangetoond dat zij voldoende geïntegreerd is in België en voldoende sociale banden met België heeft om ook aan deze vereiste te voldoen;

Dat het echter niet verwonderlijk is dat de Commissie voor regularisatie en de Minister van Binnenlandse Zaken menen te moeten stellen dat dit niet bewezen is, nu verzoekster hiervoor voldoende heeft aangetoond dat er slechts met een aantal stukken werd rekening gehouden;

Dat er dan ook geen rekening gehouden is met belangrijke stukken zoals werkaanbieding, bewijs van zoeken van werk, bewijs van Nederlandse les volgen, gekendheid, ...;

Dat verzoekster dan ook aan alle vereisten voldoet om geregulariseerd te worden overeenkomstig de Wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van Vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden;”

Overwegende dat verzoekster niet aantoonde dat zij langer dan zes jaar in België heeft verbleven vóór het indienen van de regularisatieaanvraag, gelet op het bestaan van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 8 april 1995, waarover verzoekster in alle talen zwijgt; dat verzoekster zich bijgevolg niet kan beroepen op artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet;

Overwegende dat de “bewijzen” die verzoekster voorlegt niet worden weerhouden door de Raad van State, omdat zij indruisen tegen de verklaring van verzoekster, afgelegd in “tempore non suspecto”, toen zij op 8 april 1995 werd gecontroleerd door de Antwerpse politie en verklaarde dat zij België is binnengekomen op 1 april 1995 (cfr. stuk nr. 2 van het adm. doss.); dat gelet op de verdachte oorsprong en aard van de stukken die verzoekster neerlegt, het gepast voorkomt deze stukken ambtshalve uit de debatten te weren;

Overwegende dat wanneer verzoekster een verklaring zou hebben afgelegd -wat niet is bewezen- dat zij in de loop van de vijf voorafgaande jaren geen bevel heeft gekregen om het grondgebied van het Rijk te verlaten, deze verklaring noodzakelijkerwijze vals is en vanzelfsprekend niet in aanmerking kan worden genomen, gelet op het bestaan in de rechtsorde van voornoemd bevel;

Overwegende dat verzoekster geenszins het bewijs levert van duurzame sociale bindingen en van humanitaire redenen; dat het enkele feit van de zwangerschap, zonder nadere toelichting omtrent het milieu en de omgeving van verzoekster geen humanitaire reden uitmaakt om de regularisatie van het verblijf te bekomen en niet van aard is om duurzame sociale bindingen aan te tonen;

Overwegende dat het tweede middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht juli tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.